Kerran niin eloisa. Kerran niin puhelias tyttö. Hän oli aina avannut silmänsä aamuisin imien jokaisen mahdollisen auringonsäteen itseensä. Pelkästä kävelytyylistä huokui asenne muuhun maailmaan. Sanat olivat pehmeitä, eivät verrattavissa nykyiseen kylmyyteen. Mistä moinen kyynisyys? Hän näki asiat omalla tavallaan. Kuin tyttö olisi katsonut maailmaa rakkauden lasien lävitse. Lasit sulkivat pahan pois ja hänen silmänsä vangitsivat pelkkää hyvää. Tämä oli ennen. Tämä oli ennen kuin hän haihtui ihmisten katseiden alta ja katosi pois. Koulun lattia otti vastaan askelia. Satojen milloin motivoituneiden ja milloin kaikkeen kyllästyneiden oppilaiden. Mandyn askellus ei ollut samanlaista. Se oli äänetöntä ja tavallaan pelokasta. Harvoin jalka pelkää lattiaa astuessa, mutta siltä hänen kävelynsä näytti. Tyttö ikään kuin liukui ihmismassan mukana. Joukko sai hänet näyttämään todellistakin pienemmältä. Mandy mietti kävellessään, olisiko pitänyt valita ihoa myötäilevämpi paita päälle. Tämän päivän neule valui luisilta olkapäitä: vuoroin vasemmalta, vuoroin oikealta. Vaistomaisesti tyttö avasi muille oven. Toisiinsa keskittyneet kasvot pysyivät visusti kaukana Mandyn omista. Jo liian laihaksi kituutettu vartalo myötäili ovea sen verran hyvin, että nuoret pääsivät ohi vaivattomasti. Muiden jäljessä juoksi poika. Tämän kiireen heikentämistä käsistä tipahti muutama sotkuisella käsialalla koristeltu paperi. Mandy kumartui nostamaan ne niin kuin olisi olettanut jokaisen tekevän. Hoikat kädet ojensivat nipun omistajalleen. Tummien silmien katse yritti hetken hakea kiitosta. Mitä turhia. Poika jatkoi matkaansa. Hän varmaan piti itsestään leijailevia papereita Mandyn apua todennäköisempinä. Toisaalta mitä tottuneena valittamaan? Olen tottunut kiittämättömyyteen. Olen tottunut siihen, että olen näkymätön, toisti hän itselleen. Luokan perällä, oman hiljaisuutensa ympäröimänä istui jälleen hän. Tyttö mittaili kaikkea ympärillään. Edessä istuivat entiset ystävät. Entiset luottohenkilöt. Entiset hymynaiheuttajat. Entinen kaikki jos tarkoiksi ruvetaan. He olivat pitäneet kuvassa värit, kun olivat ne alkaneet Mandystä toisten silmissä haalistua. Lopulta heidänkin paleteista olivat värit loppuneet. Voi kuinka sydän oli murtunut, kun hekin olivat luovuttaneet. "Joku on kirjoittanut loistavan tekstin. Näkymättömyys oli nerokas aihe. Kenen teksti tämä mahtaa olla?" opettaja kysyi viitaten muutaman sivun nipulla ilmaan. Luokassa dominoi lasinheikko hiljaisuus. Erinäiset uteliaisuudesta kiiluvat silmäparit kävivät oppilastovereitaan läpi. Mandy nosti kätensä varovaisesti. Opettaja antoi katseensa vaeltaa vielä hetken luokkaa pitkin. "No tämä saattoi olla myös toisen luokan teksti. Nähdään ensiviikolla!" Tuttu mutta tyhjä tunne valtasi hänet jälleen. Ihmiset hänen ympäriltään hävisivät taas, kuin tyttö olisi ollut vain osa ilmaa. Luokan etuosassa istuva opettaja luki uudelleen Mandyn kirjoittamia rivejä. Tilanne olisi vaatinut vain kaksi sanaa: Olen täällä. Päivä toisensa jälkeen ihmiset ohittivat hänet. Hyvä etteivät hengittäneet keuhkoihinsa ilmaksi luullen. Satunnaiset olkapäät työnsivät tyttöä puolelta toiselle. Mandy otti vastaan jokaisen töytäisyn katsoen sydän tyhjänä muiden reagoimattomuutta. Epätoivo kiiri selkärankaa pitkin kuiskien tuttuja lauseita. Äänet alkoivat tapansa mukaan saada Mandyn hulluksi. Pieni keho tärisi taakasta. Silmistä olisi varmaan tippunut kyyneliä nuhruiselle paidalle, jos niitä ei olisi kulutettu loppuun jo aikoja sitten. Ihmiset ja äänet hänen ympärillään muuttuivat sekaiseksi massaksi. Hän sulki silmänsä. Oli päästävä pois. "Minä olen täällä!" kantautui Mandyn puhumattomuuden karhentama ääni aulan lävitse. Sillä hetkellä sadat askeleet pysähtyivät, askeleet hiljenivät ja puhe lakkasi. Jokainen silmäpari oli täyttynyt yllätyksestä ja kaikki katsoivat häntä.